

## PRIMAVERA

Hi havia una vegada un poble que estava situat entre una vall i un rierol. Tenia un bosc a prop on s'hi arribava per un camí força planer, però aquest camí sempre estava molt tranquil perquè els seus habitants no hi passejaven mai...

En aquest poble tothom estava tot el dia enganxat al mòbil, l'ordinador, la tele... amb les pantalles, vaja! Tothom en tenia una del seu gust: la tauleta per la nena, el mòbil pel pare, el portàtil per la mare i la tele per l'avi, tots sempre ben entretinguts!

De bon matí, a l'hora de l'esmorzar, gairebé no parlaven, tots estaven ben connectats a les xarxes, que si pujo una foto a l'Insta, que si a veure què diuen al diari digital, que si a veure quin dia farà avui...Després d'esmorzar, tots sortien corrent de casa i l'avi es quedava sol veient la tele, quin avorriment!

Un bon dia l'alcalde del poble va fer un band avisant a tothom que corressin a tancar-se a casa! Havia arribat un virus molt violent i calia tancar-se durant un temps perquè ningú no fos infectat. Totes les persones del poble van córrer cap a casa seva. Els dies van anar passant i tothom encara estava més pendent de les pantalles que abans: per fer classe, per treballar, per jugar, per parlar amb els amics i veïns, per escoltar música, per veure pel·lícules....a la nit, queien rendits amb els ulls vermells i els dits inflats de tant pitxar botons i passar pantalles....

El temps va anar passant, la gent ja gairebé no parlava, ni s'abraçava ni es feia petons amb la gent amb qui estaven a casa confinats perquè tan bon punt es llevaven, encenien la seva pantalleta i començaven a mirar si tenien algun missatge o si algú els havia enviat un meme per riure una estona... Els carrers del poble, en canvi, estaven plens dels animalons del bosc, que van aprofitar que tothom era dintre casa per passejar pels carrers. Primer van ser els ocells, descarats, que s'apropaven a les finestres de les cases i veien des del vidre a tothom amb el nas a una pantalla. Després van arribar els esquiroles, les guineus, les daines, els senglars...tots venien a saludar però ningú no els feia cap cas!

Un bon dia, l'alcalde va fer un nou band, s'havia trobat una vacuna pel virus i tothom ja estava curat. La gent ja podia tornar a sortir al carrer, anar a l'escola, anar a treballar, sortir a caminar per la muntanya...però ningú no ho va fer, un cop van haver sentit l'alcalde, tothom va tornar a la seva pantalla! En una de les cases hi vivia una família que tenia un nen de 2 anys, estava molt avorrit des de feia dies i aprofitant que els pares estaven despistats amb les pantalles va sortir de casa seguint a un esquirole que jugava amb una pinya....el nen el va anar seguint fins arribar al camí que anava al bosc, allà es va trobar amb molts animalons que se'l miraven encuriosits: les merles, els eriçons de terra, els senglars, la guineu...tots volien jugar amb ell i ell tenia tantes ganes de jugar amb tots que li va passar el dia volant....

Al vespre, quan els pares van seure a taula per sopar, de cop i volta es van adonar que en Jaumet no hi era! El van buscar per tota la casa però no el van trobar, i aleshores van veure

que la porta de casa estava oberta! Es van espantar molt i van avisar els seus veïns i familiars pel mòbil però ningú no en sabia res! Tothom va sortir al carrer! Era el primer cop que ho feien en molt de temps, des de que havia arribat aquell virus tan perillós no havien tornat a sortir de casa i d'allò feia molt....de cop i volta la gent que s'anava trobant pel carrer s'organitzava amb molta rapidesa: uns anaven al pont de la carretera, uns altres al rierol, uns altres al parc infantil, uns altres al camí del bosc...era molt fosc i tothom anava amb llanternes per veure-s'hi mentre cridaven el nom del nen tota l'estona....el grup que van anar cap al camí del bosc van veure tot d'animals que fugien corrent quan ells si apropaven: esquirols, guineus, senglars, però un eriçó estava jugant a pentinar en Jaumet amb les seves pues i no va veure que s'apropaven el grup de joves. De cop i volta algú el va agafar amb molta suavitat i el va posar a terra, i després van abraçar al nen. En Jaumet estava molt content de veure'ls perquè feia estona que tenia una mica de gana, aleshores es va acomiadar de tots els animals que se'ls miraven des de darrera els arbres, menys l'eriçó que es movia molt a poc a poc i no tenia ganes de deixar el seu amic, en Jaumet.

Quan el grup de joves va arribar al poble amb en Jaumet, van avisar tothom. Els pares van arribar els primers, a poc a poc tot el poble es va anar retrobant allà a la plaça, tothom estava molt content i es van començar a abraçar i a riure i a plorar de l'emoció d'haver trobat en Jaumet, però també perquè de cop i volta es van adonar que feia mesos que no estaven junts al carrer amb els seus amics, veïns i familiars...mentre tothom xerrava i reia a poc a poc els animals del bosc van acostar-se i van començar a fer música, i tothom va començar a ballar i a cantar....des d'aleshores en aquell poble cada primavera tots els animals del bosc i tots els vilatans fan una gran festa per celebrar totes les coses bones que els hi han passat aquell any!